

FRANCOUZSKÁ VOJENSKÁ STRATEGIE

1918-1938

zpočátku důsledná kontrola mírových smluv, spojenecký systém (mj. Malá dohoda vč. Československa)

obrat v 30. letech – obavy z další světové války, důraz na defenzivu (Maginotova linie) a tradiční způsob boje (ne de Gaulle a tanky)

30. 9. 1938

Mnichovská dohoda – poznamenala poválečnou francouzskou strategii – zejména armáda již nebude chtít nikdy ustoupit (proto nesmlouvavost v Indočíně a Alžírsku)

1. 9. 1939

podivná válka

květen-červen 1940

Němci překročili Ardenny a bitva o Francii, kapitulace v Compiègne (kde kapitulovalo Německo 11. 11. 1918)

1940-1944

de Gaulle a Svobodná Francie – význam kolonií

1949-1958

Francie zakládající člen NATO, naopak neúspěch projektu Evropského obranného společenství (strach ze společného velení, v němž i Němci, zbytečné, když existuje NATO)

hlavní strategií je obrana země a koloniální říše – vývoj atomové bomby

1958-1969

de Gaulle a politika více azimutů – 1960 jaderná zbraň (force de dissuasion), Francie opouští vojenskou složku NATO

dekolonizace – vojenská přítomnost v bývalých koloniích (neokolonialismus?) a intervence (dnes například v Mali)

1965 únos Mehdiho Ben Barky

TERORISMUS

období jakobínského teroru (La Terreur 1793-1794)

19. století – cílem akcí zejména politické osoby a motivace politické:

1800 bombový útok na Napoleona (rojalisté)

1893 bombový útok na parlament (anarchisté)

1954-1962

alžírská válka:

útoky Fronty za národní osvobození (FLN) – přes 10 000 obětí do roku 1962

Organizace tajné armády (OAS) od roku 1961 – krajní pravice, snaha o udržení Alžírsku (duben 1961 puč generálů, poté několik atentátů na de Gaulla (Frederick Forsyth: Den pro šakala)

70. a 80. léta krajně levicový terorismus (Action directe – mj. zavražděn PDG Renaultu) – vliv anarchismu a maosimu, blízké Rudým brigádám